

Hoe zou het eigenlijk zijn met... **HANYA YANAGIHARA**

SCHRIJFSTER VAN DE BESTSELLER 'EEN KLEIN LEVEN'

Hanya Yanagihara is 44 en klein van gestalte. Ze opent de deur van haar loft in de wijk Soho in New York en vraagt ons na een korte, warme begroeting om onze schoenen uit te trekken. Zodra je enkele passen op de zwartgelakte houten vloer hebt gezet, begrijp je waarom Yanagihara het vuil van de straat buiten haar appartement wil houden: aan het einde van de gang bereik je een overweldigend grote, luchtige ruimte vol boeken, kunstwerken en allerlei bijzondere voorwerpen, met felblauw en roze geschilderde wanden. Als in een sprookjesrijk. Het moet lastig zijn om hier het stof af te nemen.

De loft wordt door een zware boekenkast in twee delen gescheiden: het ene is om te lezen en te eten, het andere om te schrijven en te slapen. Er staan 12.000 boeken in de kast, zegt Yanagihara, alfabetisch geordend op naam van de auteur. Af en toe ruimt ze op om plaats te maken voor nieuwe boeken. **HANYA YANAGIHARA** «Maar dat valt me zwaar. Ik merk dat ik sommige boeken alleen maar houd omdat ik de cover mooi vind.»

Schoonheid is een woord dat geregeld valt in het gesprek, een kernbegrip in Yanagihara's wereld. Veel

‘Beheerst én mateloos, waarbij ik de mateloosheid erg goed onder controle heb,’ zo omschrijft Hanya Yanagihara zichzelf. En die controle is nodig, want terwijl de New Yorkse auteur van ‘Een klein leven’ haar avonden en nachten vult met boeken schrijven, staat ze overdag nog aan het hoofd van T Magazine, het lifestyleblad van The New York Times. ‘En toch heb ik negen uur slaap nodig, hoor.’ **ILKA PIEPGRAS**

kunstobjecten, stoffen en meubelen in haar appartement heeft ze van reizen meegebracht, zoals een oude mes-sing klok uit Bhutan en een buste van Hô Chí Minh uit Saigon, lampvoeten en stoe-len, een schild van een schild-pad, een tak koraal. Wat ze hier verzameld heeft, is niet noodzakelijk kostbaar of waardevol, maar heeft door zijn vorm een zekere charme en schoonheid. Aan het plafond boven de salontafel en de leunstoel draait een ventila-tor, hoewel de temperatuur buiten rond het vriespunt ligt en er een koude wind staat. Het is de enige moge-lijkheid om de aandacht af te leiden van de muziek uit de Chloé-boetiek beneden in het gebouw.

Jarenlang bezocht Yanagi-hara als reportagemaakster voor het luxemagazine Condé Nast Traveller de mooiste plaatsen van de wereld. Daar-naast schreef ze romans: in 2015 werd ‘Een klein leven’ een wereldwijde bestseller. Nu staat ze aan het hoofd van T Magazine, het maandelij-ke stijlblad van The New York Times.

‘Een klein leven’ kom je op de meest uiteenlopende plekken tegen: in de rugzak van een jonge toerist of in de boe-kenkast van je osteopaat, als voer voor leeskringen en in vakantiehuizen. Yanagiha-ra is als prille veertiger uit het niets een succesvol auteur geworden. Ze leidt twee pa-rallele levens: overdag als hoofdredacteur van T Maga-

zine, 's avonds en 's nachts als schrijfster van romans. Overdag is ze bezig met luxueus design en exclusieve archi-tectuur, met elegantie en stijl, met licht en glans. 's Nachts met de krochten van het men-selijk bestaan.

Haar debuutroman ‘Noti-ties uit de jungle’ verscheen in 2013, de Nederlandse ver-taling volgde twee jaar later. Het is het verhaal van een Amerikaanse wetenschapper, Norton Perina, die tijdens een expeditie in de jaren 50 diep in de jungle van het fictieve Zuidzee-eiland Ivu'ivu een volk ontdekt waarvan som-mige leden vele honderden jaren oud zijn. Het geheim van hun lange leven is een bij-zondere schildpadsoort die *opa'ivu'eke* wordt genoemd. Wie het vlees ervan eet, blijft eeuwig leven, maar verliest wel geleidelijk zijn verstand. Deze ontdekking levert Peri-na een Nobelprijs en grandio-ze roem op, die echter com-pleet tenietgedaan wordt als hij door één van zijn stiefzo-nen – Perina heeft in de loop van de jaren tientallen kinde-ren van het eiland mee naar huis genomen en opgevoed – wordt beschuldigd van seksu-eel misbruik.

Yanagihara heeft in ‘Noti-ties uit de jungle’ een waar-gebeurd verhaal gefictio-naliseerd dat ze kende uit haar kindertijd: dat van

‘ELKE SCHRIJVER ZOU EEN KANTOORBAAN MOETEN HEBBEN’

de wetenschapper **Daniel Carleton Gajdusek**, die op Papoea-Nieuw-Guinea onderzoek deed naar een mysterieuze ziekte bij een primitieve stam en aantoonde dat ze veroorzaakt werd door ritueel kannibalisme.

YANAGIHARA «Mijn vader was arts en wetenschapper, en Gajdusek was een autoriteit in zijn vakgebied.

»Gajdusek werd door mijn ouders bewonderd om zijn grote verdiensten voor de geneeskunde, en tijdens de gesprekken 's avonds aan tafel viel zijn naam constant. Als kind was ik meer vertrouwd met die naam, en met de ingewikkelde namen van dodelijke virussen, dan met pakweg **David Bowie** of **Madonna**.

»In 1976 kreeg Gajdusek de Nobelprijs voor Geneeskunde voor zijn ontdekking van prionen, een tot dan toe onbekende vorm van ziekteverwekkers. Twintig jaar later startte de FBI een onderzoek tegen hem wegens seksueel misbruik. Na een gevangenisstraf van een jaar trok hij zich terug in het noorden van Noorwegen, waar hij in 2008 overleed.»

Yanagihara heeft haar ballerina's uitgedaan en zit nu blootsvoets in een hoek van de sofa, omringd door zoveel verschillende bonte kussens dat ze er bijna in verdwijnt. Ze heeft een dragende stem en intoneert weinig. Ze spreekt zeer snel en maakt een onbewogen indruk, maar antwoordt openhartig op alle vragen.

Yanagihara beschrijft haar protagonist Perina als iemand die op een groteske en naïeve manier door het leven sukkelt. ►

NATHALIE KEYSER

- ▶ Als een hyperintelligente wetenschapper die geen idee heeft van wat onbaatzuchtigheid of zelfs menselijkheid betekent. Iemand die niet alleen de proefdieren in zijn laboratorium maar ook zichzelf als interessant onderzoeksobject beschouwt. Als Perina reflecteert over zijn relatie met zijn broer, beschrijft hij een 'aanhoudende en zware, maar niet pijnlijke en niet onaangename druk in de borst' en hij concludeert dat het 'bij gebrek aan een beter woord om liefde moet gaan'.

YANAGIHARA «Als zo'n complex figuur niet met een zekere sympathie zou worden beschreven, zou hij een monster lijken. Aanvankelijk was ik gefascineerd door Gajduseks excentrieke karakter, dat typisch was voor de Amerikaanse wetenschappers van de jaren 50: uitzonderlijke persoonlijkheden, al even excentriek van karakter als mensen uit de kunstwereld. Later, toen Gajdusek in opspraak kwam, drong de vraag zich op hoe je moet omgaan met iemand die tegelijk uitzonderlijk begaafd én door en door slecht is.»

– Die vraag heeft met de #MeToo-beweging een nieuwe dringendheid gekregen: hoe staat u tegenover het werk van een kunstenaar die in staat blijkt te zijn tot misbruik en geweld?

YANAGIHARA «Ik kan nog altijd met veel plezier kijken naar films van Woody Allen (die er door zijn adoptie dochter van beschuldigd wordt haar als kind seksueel te hebben misbruikt, red.). Je moet de persoon los kunnen zien van zijn werk.

»Toegepast op Gajdusek betekent dat: hij heeft als wetenschapper grootse prestaties geleverd, en hij is veroordeeld wegens seksueel misbruik. Het ene mag het andere niet relativeren.

»Ik wist als tiener al dat ik ooit over Gajdusek zou schrijven, nog voor hij roem-

loos ten onder ging. Mijn oom Ric, die met Gajdusek samenwerkte en met hem bevriend bleef na zijn veroordeling, heeft lange tijd zijn dagboeken bewaard. Toen ik tijdens mijn literatuurstudie aan de universiteit – ik was toen 20 – begon te schrijven aan 'Notities uit de jungle', heb ik me moeten beheersen om die notities niet te lezen. Later heb ik zelfs de monografieën die over Gajdusek verschenen niet gelezen, en ook geen interviews gevoerd met zijn adoptiekinderen, om mijn fantasie intact te houden. Ik wilde geen opgeblazen versie van die man maken.»

Yanagihara staat bekend om haar rijke fantasie. Beide boeken zijn even verleidelijk als een goede Netflixreeks, je kunt er als lezer even sterk in opgaan als kinderen in Harry Potter of in een stripverhaal van Kuifje. Tegelijk neemt de schrijfster stilistisch grote risico's: haar monumentale bestseller 'Een klein leven', over de vriendschap van vier mannen uit New York, neigt bij momenten zo sterk naar kitsch en keukenmeidenromans dat het boek door sommige critici afgekraakt werd. Duizend bladzijden lang schrijft ze over liefde, deernis en horror (vanaf de helft van het boek vooral over dat laatste), en dat alles is dik aangezet, zonder enige ironie. Je zou het ook een ouderwetse roman kunnen noemen: in tijden van Karl Ove Knausgård's autofictie schrijft Yanagihara met evenveel fantasie als Charles Dickens. Ook tijdens het interview spreekt Yanagihara zo breedvoerig en zo

hartstochtelijk dat de tijd ongemerkt verstrijkt.

In de twee romans van Yanagihara speelt seksueel misbruik een centrale rol. 'Notities uit de jungle' wordt verteld vanuit het perspectief van de dader. Eén van de vier protagonisten van 'Een klein leven' leidt zijn hele leven lang zo enorm aan de gevolgen van het seksueel geweld dat hem als kind werd aangedaan, dat zelfs de liefde en de toewijding van zijn vrienden hem niet kunnen redden van zelfhaat en zelfverminking.

YANAGIHARA «In beide boeken gaat het om de vernietigende kracht van machtsmisbruik. Maar daarachter duiken de grote vragen op: beloont het leven zachtaardigheid en goedheid? Stelt het mensen die het zwaar te verduren hebben op een bepaald moment schadeloos? Waarom hebben sommige mensen meer geluk dan andere? Hoe kun je oprecht en onbeschadigd vooruitkomen?»

EENZAME TIJD

Als de avond valt, geeft de winterse duisternis een mooi esthetisch effect aan de witte rolgordijnen voor de ramen in Yanagihara's appartement. De ruimte maakt een besloten indruk, je voelt je veilig en beschermd als in een warme grot, terwijl buiten dronken Amerikanen kabaal maken in de straten van Soho. Ook de destructieve gevolgen van eenzaamheid spelen in beide boeken een centrale rol.

YANAGIHARA «Onderzoeker Norton Perina wordt gedreven door de wens om aansluiting te

vinden en ergens bij te horen. Dat gevoel van eenzaamheid is me zeer vertrouwd, want ik woon in een eenzame stad in een zeer eenzame tijd.»

– U woont alleen. Is die afzondering uw eigen keuze?

YANAGIHARA «Helemaal, ze maakt deel uit van de manier waarop ik mezelf zie. Ik zou mezelf omschrijven als beheerst én mateloos, waarbij ik de mateloosheid erg goed onder controle heb.»

– U hebt nooit kinderen gewild.

YANAGIHARA «Ik kan me niet eens voorstellen hoe het moet zijn om een kind te willen. Volwassen zijn betekent voor mij dat je precies kunt doen wat je wilt. Ik kon gewoon niet snel genoeg volwassen worden om dat te bereiken. Ik vind het fantastisch dat ik werkelijk al mijn tijd voor mij alleen heb.»

In haar leven vervangt vriendschap de rol van een gezin, zoals dat ook het geval is bij de vier vrienden Jude, Willem, J.B. en Malcolm uit 'Een klein leven'. In hun kinderloosheid spiegelt Yanagihara het echte leven van haar New Yorkse vrienden. Vrienden die Thanksgiving met elkaar vieren en samen op reis gaan, die zich niet alleen van hun beste maar ook van hun kwetsbaarste kant aan elkaar laten zien.

YANAGIHARA «Toen ik met 'Een klein leven' op de shortlist van de Man Booker Prize stond, vloog ik naar de prijsuitreiking in Londen met de medewerkers van mijn Amerikaanse uitgeverij waarmee ik het nauwst had samengewerkt. Ook mijn beste vriend ging mee. Toen de prijs door een andere auteur gewonnen werd, lieten de mensen van de uitgeverij teleurgesteld hun hoofd zakken. Maar mijn vriend keek me recht in de ogen. Dat was precies wat ik op dat moment nodig had.»

'Een klein leven' is een hommage aan New York en

« Ik denk dat verstandige mensen van mening kunnen verschillen over wanneer een kind seksueel rijp is »

Jude, de zieke held van 'Een klein leven' (hier gespeeld door Ramsey Nasr in de toneelbewerking door Ivo van Hove), heeft geld in overvloed: 'Anders zou hij zich constant afvragen hoe hij zijn doktersrekeningen moet betalen.'

'Notities uit de jungle' een hommage aan Hawaï. Daar heeft Hanya Yanagihara een deel van haar jeugd doorgebracht, haar familie van vaderskant is van het eiland afkomstig (haar moeder werd geboren in Seoel).

Tegenwoordig wonen haar ouders in Honolulu, maar er is een tijd geweest dat het gezin rusteloos rondzwierf door Amerika, met haltes in New York, Maryland, California en Texas. Haar vader kwam ter wereld toen Hawaï slechts soeverein gebied van de Verenigde Staten was, pas in 1959 werd de eilandengroep opgenomen in de statenbond. Hij was het eerste familielid dat niet op een plantage werkte, maar middelbaar onderwijs volgde en geneeskunde studeerde.

YANAGIHARA «Hij was als student arm, zeer getalenteerd en dol op de Verenigde Staten. Zoals voor bijna alle nieuwko-

mers van zijn generatie uit de middenklasse beschouwde hij de Joodse intelligentsia van de oostkust als ultieme gecultiveerde Amerikanen. Als jongeman was hij ongedurig, en hij heeft lang moeten wachten om professor te worden. Zodra hij ergens een kans kreeg die mogelijk interessanter was, trok hij verder.»

En altijd gingen zijn vrouw, zoon en dochter mee. In tussenperiodes woonden ze vaak in motels, en het troosteloze van die geïsoleerde plekken, het onpersoonlijke en kille van die kamers heeft Yanagihara in sommige passages van haar tweede roman verwerkt. Ze zijn zo onmetelijk treurig dat ze je nog lang na het lezen blijven achtervolgen. **YANAGIHARA** «In die motelkamers heb ik leren begrijpen hoe enorm uitgestrekt en ondoorgrondelijk Amerika is. Het waren harde lessen.»

Op een bepaald moment belandde het gezin in een kleine stad in Texas, die Yanagihara, op dat moment een tiener, zo vreselijk haatte dat ze naar haar grootmoeder in Honolulu vluchtte en daar de school afmaakte, wat een moedige en vroegrijpe beslissing was.

– Voelt u zich eerder Hawaïaanse dan New Yorkse? **YANAGIHARA** «Ik ben een New Yorkse, en op Hawaï voel ik me thuis. Hawaï is voor Amerikanen met Aziatische roots wat Harlem voor Amerikanen met Afrikaanse roots is: de plek waar je bent zoals alle anderen. Niet meer en niet minder. Het geeft een goed gevoel omringd te zijn door mensen die er hetzelfde uitzien als jij, en aan de telefoon niet gevraagd te worden je naam te spellen als je een tafel reserveert.»

En dan is er nog de schoonheid van het eiland, die Yanagihara bezingt in 'Notities uit

de jungle': Ivu'ivu, de plaats van handeling van de roman, beschrijft ze als een onbezoedeld Zuidzeeparadijs vol fantastische dieren en planten, dat vernietigd wordt als Perina's ontdekking van het geheim van de onsterfelijkheid bekend raakt. Farmaceutische bedrijven en onderzoeksteams overrompelen het kleine eiland, de jungle wordt gerooid, de plaatselijke bevolking wordt omgekocht met alcohol, de schildpadden gestroopt tot ook de allerlaatste verdwenen is. Het paradijs, en daarmee de droom van onsterfelijkheid, gaat kapot door het gretige verlangen naar een lang leven.

– Natuurlijk laat het fictieve scenario van Ivu'ivu niet het echte Hawaï zien, maar ziet u parallellen?

YANAGIHARA «De geschiedenis van de kolonisatie en de missionering van Hawaï is vergelijkbaar met de geschiedenis van heel Micronesië en Melanesië. Het ene eiland na het andere is volgens hetzelfde patroon verwesterd, ze hebben allemaal hun oorspronkelijke culturen verloren.

»Het is niet mijn bedoeling de traditionele samenlevingen te romantiseren, maar om na te denken over de culturele relativiteit van alles. Ik vind het een aanmatigende gedachte van het Westen dat je de waarde van een cultuur zou kunnen bemeeten op basis van haar belang voor de wereld. Het heeft geen zin dat de ene cultuur zich verheven voelt boven de andere.»

UNIVERSELE MORAAAL

'Notities uit de jungle' stelt bovendien de vraag: bestaat er zoiets als een universele moraal, of is die cultureel bepaald? In één van de meest cruciale scènes van het boek beschrijft Yanagihara de seksuele initiatie van een tienjarige jongen door de koning van de stam. Na de publicatie van de roman in 2013 kreeg ze ►

► post van voormalige collega's en studenten van Gajdusek, vertelt Yanagihara. Sommigen verdedigden de professor. Ze waren ervan overtuigd dat Gajdusek in Amerika alleen in de praktijk had gebracht wat hij had leren kennen als typisch ritueel bij het Forevolk in Papoea-Nieuw-Guinea. Wat er vanuit westers oogpunt als een verkrachting uitzag, betoogden ze, hoefde in de context van de inboorlingen niet noodzakelijk zo te worden gezien.

YANAGIHARA «Ik was verbaasd dat wetenschappers dat als argument gebruikten en wist niet goed welke houding ik daartegenover moest aannemen.

»(Wikt haar woorden) Seksueel misbruik van kinderen is vooral onvergeeflijk omdat de machtsverhouding zo vreselijk ongelijk is en omdat de oudere persoon dat bovendien weet. Maar ik denk dat verstandige mensen van mening kunnen verschillen over wanneer een kind of een jong iemand seksueel rijp is. Twee van mijn homoseksuele vrienden hebben op hun veertiende hun maagdelijkheid verloren aan een oudere man. Voor de ene vriend is dat een fantastische ervaring geweest, iets wat hij altijd is blijven koesteren. De andere herinnert het zich als misbruik.»

Yanagihara's beslissing om Gajdusek niet te demoniseren, maar hem enigszins genuanceerd neer te zetten, getuigt – gezien de eerder hysterische toon van het misbruikdebat in Amerika – van moed. Moedig was het ook zich als onverwachte vertelster in te leven in een oudere wetenschapper die moereel verderfelijk is.

EEN KOUD BOEK

Volgers op Instagram huldigen Yanagihara als een onvervrokken leidersfiguur. Journaliste **Deborah Needleman**, die ervoor gezorgd heeft dat Yanagihara haar in 2017 op-

volgde aan het hoofd van T Magazine, zegt over haar: 'Hanya wordt geprikkeld door alles waar andere mensen bang van zijn. Ze is passioneel, onbevreesd en extreem onafhankelijk. In het aardse paradijs had ze waarschijnlijk de hele appel opgegeten, zonder ook maar eerst een poging te doen om Adam te verleiden!'

Hanya Yanagihara was amper twintig toen ze begon te schrijven aan 'Notities uit de jungle', maar het verscheen pas toen ze bijna veertig was. Er waren goede redenen om alle tijd te nemen. Ze wilde het boek voor alle zekerheid pas na de dood van Gajdusek publiceren. En het duurde lang voor ze de juiste toon vond om de droge nuchterheid van het leven van de natuurwetenschapper te beschrijven.

YANAGIHARA «Het schrijven ging moeilijk. Ik was trots toen het boek klaar was, maar ik hield er niet van. Het is een koud boek, en dat is goed zo.»

– U hebt de roman

opgedragen aan uw vader.

Hij was blijkbaar niet de meest sentimentele man?

YANAGIHARA «Hij heeft altijd gezegd dat hij na zijn dood in een bos achtergelaten wilde worden, ten prooi aan de wilde dieren. Over de dood werd in ons gezin zakelijk gesproken. De dood was geen nederlaag, geen mysterie, gewoon iets wat je overkomt.»

In totaal heeft Yanagihara bijna achttien jaar lang, al dan niet intensief, aan 'Notities uit de jungle' gewerkt. Na haar studies aan het Smith College, een kunsschool voor vrouwen, werkte ze een paar jaar als lector bij een literaire uitgeverij. Daarna stapte ze over naar Brill's Content, een tijdschrift met veel mediakritiek dat in 2001, drie jaar na de oprichting, werd stopgezet. Maar voor Yanagihara was de ontdekking van tijdschriftenjournalistiek richtinggevend, ze

'Ik kan nog altijd met veel plezier kijken naar films van Woody Allen, ook al werd die van seksueel misbruik beschuldigd. Je moet de persoon los kunnen zien van zijn werk.'

hield van het tempo en de vlotte stijl. En ze werkte er samen met jonge redacteurs die veel later een belangrijke rol zouden spelen als inspiratie voor Jude, Willem, J.B. en Malcolm, de vrienden uit 'Een klein leven'. Ze werd geprikkeld door de manier waarop deze mannen met elkaar praatten en hun vriendschappelijke manier van omgaan met elkaar, die ook heel lichamelijk was. Dat was helemaal anders dan wat Yanagihara kende uit haar college-tijd met alleen maar meisjes.

Begin jaren 2000 kwam Yanagihara als redactrice terecht bij uitgeverij Condé Nast, een tijd die ze beschouwt als schrijfopleiding.

YANAGIHARA «Een gevoel voor structuur en tempo ontwik-

kelen, onder tijdsdruk werken – dat heb ik daar allemaal geleerd.»

Als redactrice werd ze er voortdurend aan herinnerd dat schrijven geen romantische bezigheid is, maar een ambacht.

YANAGIHARA «Elke auteur zou een kantoorbaan moeten hebben, want daardoor krijg je te maken met het gedrag van mensen, met wat ze denken. Bovendien is teamwerk erg waardevol. Er zijn veel mensen betrokken bij het maken van een tijdschrift, terwijl schrijven een innerlijke bezigheid is, waarvoor je helemaal op jezelf aangewezen bent.

»Behalve de periode van een klein jaar waarin ik, na het succes van 'Een klein le-

ven' in 2016, vrijaf heb genomen om te reizen, heb ik sinds ik afstudeerde altijd een vaste baan gehad. Een reden daarvoor is de ziekteverzekering. Als ik zelfstandig zou zijn, zou ik een verzekeraar moeten vinden die me wil opnemen. Dat is een vernerderende procedure en je weet nooit zeker of het lukt. En zelfs als het lukt, zijn de tegemoetkomingen slecht.

»Dat is trouwens ook de reden waarom 'Een klein leven' over mannen gaat die geld in overvloed hebben: als de zieke Jude niet zo welstellend zou zijn, zou hij zich alleen maar constant afvragen hoe hij de doktersrekeningen moet betalen.»

– Hoe combineert u uw kantoorbaan met uw werk als schrijfster?

YANAGIHARA «Ik ga maar

Times, vraagt de receptionist om haar naam te spellen. 'Hanna Jigora', neuzelt hij in de telefoon, en het is een klein technisch wonder dat het systeem de fout uitgesproken naam herkent en het gesprek doorverbonden wordt, zodat enkele minuten later inderdaad Yanagihara's assistent op de derde verdieping staat te wachten aan de deur van de lift om ons bij haar te brengen. Het is een dag na het interview in haar loft, en Yanagihara heeft dezelfde kleren aan: een zwarte broek en een diep uitgesneden crèmekleurig truitje. Maar nu aangevuld met juwelen (op haast elke vinger zit een ring) en witte sneakers met daarop haar initialen 'HKY' – 'K' staat voor Katherine.

Als een kobold schiet ze uit haar bureau, een piepklein

ken, zoals **Maurice Sendak**, de bedenker van 'Max en de Maximonsters'. Volgens Yanagihara hebben de artikels allemaal op de één of andere manier te maken met hoe het voelt om buitenstaander te zijn. Bij een tekst over 'Honderd jaar Bauhaus' spreekt ze enthousiast over de analytische diepgang.

Afgezien van het hoofdartikel aan het begin van elk nummer schrijft Yanagihara zelf bijna nooit voor T Magazine. Ooit heeft ze een portret geschreven van de Belgische modeontwerper **Dries Van Noten**, die met zijn label niet afhankelijk is van een groot concern. Haar onderzoek voor dat artikel heeft haar gesterkt in de overtuiging dat creativiteit en gevoel voor zaken elkaar niet uitsluiten. Als romanauteur voelt ze zich niet alleen verantwoordelijk voor de tekst, maar ze zet haar boeken ook zelf in de markt. Toen 'Een klein leven' verscheen, heeft ze op eigen kosten kopjes, bekers en T-shirts laten bedrukken met de namen van de vier hoofdrolspelers om ze aan boekhandelaars te schenken. En voor het ontwerp van de cover wilde ze absoluut dat de foto 'Orgasmic Man' van kunstenaar **Peter Hujar** gebruikt zou worden: het door lust – of is het pijn? – vertrokken gezicht van een jonge man.

– Een aantal intellectuelen in New York had het er moeilijk mee dat u na uw literaire succes uitgerekend bij een lifestylemagazine aan de slag ging, ze keken erop neer. Wat vond u daarvan?

YANAGIHARA «De mode heeft haar extreme, soms ook belachelijke kanten, maar iedereen die kleren draagt, heeft met deze branche iets te maken. Het is bekrompen als je je te goed voelt voor mode, en het getuigt van achterhaald

denken als je er het belang niet van inziet.»

– Is dat waarom u op Instagram benadrukte hoe opiniebepalend het tijdschrift is, toen u als nieuw hoofd van T Magazine werd aangesteld?

YANAGIHARA «T Magazine verschaft toegang tot mensen, plekken en kunstwerken die vraagtekens plaatsen bij de gangbare opvatting van schoonheid. Toen ik er begon, heb ik duidelijk mijn principes geformuleerd voor mijn team. Ik wil geen enkel essay meer lezen dat begint met de woorden: 'Toen ik klein was, heb ik...' Ik wil dat mijn auteurs elk onderzoek grondig voeren en heel precies uitlegen aan de lezers waarom iets belangrijk is. Wij nemen een stuk papier-maché even serieus als onze collega's van de politieke rubriek een nieuwsbericht over de National Security Agency.»

Een seconde later wisselt ze van thema, net als de avond tevoren, en maakt ze abrupt een einde aan het gesprek: 'Het spijt me, maar ik moet nu stoppen.' Ze zoekt in de kast nog snel naar een stoffen tasje om er een paar presentexemplaren van T Magazine in te stoppen, loopt snel nog mee tot aan de lift, zegt: 'Dank je voor al je vragen!', zwaait glimlachend en haast zich weer aan het werk.

Een paar weken na het interview vliegt Yanagihara naar Maleisië, waar ze een paar vrije dagen doorbrengt aan de kust. Op Instagram post ze een foto uit het regenwoud, je ziet geheimzinnig groen struikgewas. 'Looking for opa'ivu'eke,' schrijft ze eronder, en even geloof je echt dat ze erin zal slagen de schildpad te vinden die het eeuwige leven brengt. ■

© Die Zeit / Vertaling: Els Snick

« Het is bekrompen je te goed te voelen voor mode, het getuigt van achterhaald denken »

één keer per week met vrienden uit, andere avonden blijf ik thuis om te schrijven. Met mijn bazen heb ik onderhandeld dat ik alleen in uitzonderlijke gevallen een late shift moet draaien. Bovendien heb ik veel slaap nodig, als het kan negen uur. Voor ik 's morgens met de metro naar mijn werk vertrek, ga ik een uur trainen in de fitnessclub. Vroeger had ik een beter leven, omdat ik in de buurt van een zwembad woonde en ook nog met de bus naar het werk kon. Tijdens het zwemmen en in de bus verzet ik al heel wat werk. Je trekt je baantjes of kijkt door het raam naar buiten en je laat je gedachten de vrije loop.»

Als je Hanya Yanagihara bezoekt bij de New York

kamertje dat volledig uit glazen wanden bestaat en ingebed zit in een grote ruimte. Aan een muur van de vergaderzaal ernaast hangen de pagina's van de modespecial die in productie is. Drie collega's zitten aan de vergader tafel te discussiëren, Yanagihara jaagt ze met een 'sorry guys' vriendelijk maar vastberaden weg en begint meteen uit te leggen hoe het blad er zal uitzien. Hoewel het nummer over mode één van de omvangrijkste van het jaar is, kent ze elk onderwerp tot in detail en overloopt ze zonder enige aarzeling alle artikels. Een paar verhalen liggen haar duidelijk na aan het hart, bijvoorbeeld dat over homoseksuele auteurs van kinderboe-